

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

6. Bellum tribus Capitulis indictum odio Eutylianorum Concilio Chalcedonensi adversantium. Vigilius consilij anceps in omnem se partem versat, fugitque Thessalonicam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

damaverunt: Theodoretus dignus est sede: Ecclesia Orthodoxum, Ecclesia Pastorem recipiat. Paschasius & Lucentius habentes locum Apostolicæ Sedis dixerunt: Sanctissimum & venerabilem Episcopum Theodoretum Sanctissimum & Beatissimum Universe Ecclesiæ Episcopum Urbis Romæ Leo dudum in communionem suscepit. Quoniam igitur Nestorium & Eutychem anathematizavit, Sanctissima & Venerandissima Synodus, insuper verò & nostra humilitas reddi ei Ecclesiam propriam defurvit. Vides ergo in hoc Concilio Oecumenico Theodoretum & pro Orthodoxo acclamatum esse, & pro digno, cui sedes redderetur. Hæc sunt ergo tria Concilij Chalcedonenis decantata Capitula, & ex quibus invidiâ Eutyrianorum Concilio Chalcedonensi adversantium tot postea discordiæ & malorum series deducta sunt. Absolutio videlicet Ibæ, Theodreti & Theodori Mopsuesteni, quamvis enim de hoc ultimo nihil Concilium deciderit; hoc ipsum tamen silentium, & quòd Ibam ac Theodoretum perpetuos ac indefessos Theodori laudatores Concilium recepisset, vitio vertebatur, quasi Nestorio faveret, quamvis ut vidimus, & Nestorium Patres execrarentur, ejusque causam redderent debiliorem, præcipuis ejusdem defensoribus in vera Religionis castra translatis: nec enim favere hosti dicendus est, qui eum ducibus ac militibus privat, suisque eos partibus clementiâ & præmijs adstrinxit: id fecit Concilium.

VI. Anno DXXXVIII. Hoc est octoginta septem annis post Concilium Chalcedonense de tribus capitulismota contentio, prius ne cogitatum quidem, ut aliquid turbaretur. Res ita evenit. Missus fuerat in Orientem ab Agapito Pontifice Pelagius, ut Romanæ sedis legatione fungeretur; is è Palæstina reversus (ubi Episcopum Alexandrinum patratae cædis reum gradu dejecerat.) Monachorum agmen secum duxerat Origeni infensum: ingentem texuerant errorum catalogum, quibus suos libros insperferat, urgebantque istos simul cum Auctore damnari: *Quandiu enim Origenis nomen in Ecclesia vigeret, istius errores deleri ex animis non posse Auctoris reverentiâ; nec persuaderi hominibus, ut cum coli arborem, amarique videant, fructus tamen aversentur; istos verò spontè collapsuros arbore truncatâ.* Hæc Monachi nec sine assensu in aula repetebant, Pelagij præsertim, & Justiniani Imperatoris; Pelagij quidem, quòd liti tanto tempore, tantoque animorum æstu inter Catholicos agitatae finem

imponere cuperet. Imperatoris verò, quòd innato quodam fatali-
que imperu rebus sacris se implicaret, amarè que inter Infulas spe-
ctari: ergò unius ardor, & alterius ostentatio bellum in Originem
accendit. Indictum Constantinopoli Concilium, in eò que dam-
natus cum erroribus Origenes: & quamvis Paschasius & Mennas
Episcopus Constantinopolitanus iudices sedissent, diploma ta-
men, quòd sententiam & errores complectebatur, Imperatoris no-
mine expeditum, sive id genio Imperatoris datum, sive ut adver-
sarios p̄cellerent, sceptrum magis quàm pedū vereri solitos. Agebat
in aula Theodorus Cæsareæ Archiepiscopus, florebatque Principis
gratiâ; sed Origeni & Eutylianis planè addictus, occulto tamen
celatoque veneno, & in occasiones prompto. Is damnatum Ori-
genem acerbè indoluit, credebátque à Pelagio non tam cineribus
Origenis, quàm sibi illudum, hinc ardor vindicandi; utque securior
esset certiorque vindicta, pressus intra animum dolor, nec vultu
proditus. Ubi opportunitas fuit, Principi ostendit, perire Eccle-
siam Eutychianorum & Acephalorum discordijs: & tamen finiri
contentiones posse facili obvioque remedio: si Concilium Chal-
cedonense omnes recipiant, nihil amplius dissidij fore: ut verò
recipiant, illud unum obstare, quòd Theodorum Mopswestenum,
& Theodoretum, præcipuè verò Ibæ epistolam Patres comprobá-
fent: istos verò Nestorio apertè favere, sicque Nestorium quoque
ejusque sententias visas à Concilio probari, cum illos admi-
sissent: hoc Catholicos Nestorio ut par erat adversos offendi, hoc
unum morari, ne Concilium pacemque admittant: si ergò tria
illa Capitula damnentur, & Concilium admissum, & pacem reddi-
tum iri, nullo impendio: litandum esse omnium paci bonoque,
paucis mortuorum cineribus, idque ipsum Ibam, sociosque si vive-
rent optaturos, gloriam verò redditæ pacis penes Imperatorem
fore. Hæc Theodorus obtentu Religionis: sed vindicta quære-
batur: prævidebat enim Pelagium sociosque, ut termini mone-
rentur à Concilio & Patribus fixi, nunquam assensuros; hinc illis
cum Principe bellum, & ex bello offensam; aut si assentirent, se-
mel Concilij Chalcedonensis eversâ deletâque aliquâ parte, facile
totum impugnari, aut in dubium vocari posse, id verò Eutychia-
nis saluti fore. Hæc Theodori sententia, sed Principi abstrusa. Is
oratione

oratione perimorus, & Theodoræ Conjugis, quàm deperibat, blanditijs edictum proponit, quo tria Capitula damnabantur. Ingens inter Catholicos accensum certamen, quòd negarent convelli posse à Concilio statuta; eadèmq; Vigilij Romani Pontificis sententia erat: cùmque adverteret Imperator, in hujus exemplum omnium oculos defigi, & eò inclinaturam victoriam, ubi Vigilius esset, Constantinopolim eum accersit, excipitque obviam progressus. Omni ergò arte laboratum, ut hanc arcem everterent: præmia minis conjuncta: spes metusque temperati: & quod omnia vincebat, Imperatricis preces lachrymæque ac promissorum exactio: promiserat enim Vigilius, si Pontificatum ab Imperatrice obtineret, se tribus Capitulis abnuntiaturum; quid ergò negaret & femina, & Augustæ, & Benefactrici? maximè cùm preces, ut dixi, lacrymis, minisque armarentur. Nec minùs se Vigilius in omnem partem vertebat suspensus pendensque animi, cui inter tot contrarios ventos vela laxaret; quippe damnatis tribus Capitulis Concilium quoque Chalcedonense damnari videbatur, immensâ eorum indignatione, præsertim Occidentalium, qui nihil demum Concilio permittebant. Obstitere verò Imperatoribus? plenum hoc discriminis, damni que: decrevit ergò mediâ incedere, quod plerumque in ambiguis solet. Primò liberum cuique edixit, ut in hac re pro arbitrio sentirent, scriberentque, donec Concilium definiret; nec enim de rebus fidei quæstionem: nec Ibas Catholicus aut hæreticus sit, ad fidei articulos pertinere, libertatem ergò opinandi esse. Deinde in gratiam Imperatoris, à quo continuò pulsabatur, libellum concipit, quem tamen occultum voluit, secretumque, quo tria Capitula arguebat. Sed Libello vulgato, offensusque Occidentalibus apertè se Orientalium sententijs adjungit, ut istos saltem lucraretur, quippe numero & potentiâ majores. Adversati indignatique Occidentales, quòd crederent unam eandemque esse Capitulorum & Concilij causam; & Vigilius Schisma veritus, indicto Episcoporum, qui aderant, Concilio silentium partibus indicit, exoratque Imperatorem, ut in proximum ac universale Concilium suspendi edictum velit: annuitque Augustus. Interim Vigilius Theodorum hæresis compertum, & Episcopum Cæsareæ Augusto prædilectum, sed Schismatis auctorem Ecclesiâ sacrifq; interdicit;

cit; quo uno ostendit in negotio trium Capitulorum non animum sibi, nec constantiam, sed causam defuisse: quodq; jam in hanc jam in aliam partem flecteret, non timori aut gratiæ, sed concordiæ datum, nec parcum se ferri, cum morbus & necessitas poscerent. Augustus interim moræ impatiens, & præsertim agitante Theodorâ, contra quàm pactus esset, & frustra oblucente Vigilio, Edictum palam proponit, jubetque Episcopos, qui subscribere morarentur, in carceres & exiliari: ipse Vigilius, cum micantes jam gladios & catenas videret, Thessalonicam & ad aras confugit, vulneribus in faciem acceptis. Sed cum terræ motibus, hiatibus, marisque inundatione ac incurfibus Barbarorum Imperium concideret, Imperator & Menna Patriarcha malis fessi, devictique, veniam sacrilegij petere, & Edicta assufferi iussa. Hæc ab anno 547. usque in annum 552. peracta.

VII. Tandem Anno DLIII. Concilium Oecumenicum Constantinopoli habitum, in quo de Origenis, Nestorij, & Eutycheris erroribus actum, quos variè obtegebant, præsertim verò de tribus Capitulis: causabatur enim Eutychiani, se propter tria Capitula Synodum Chalcedonensem amplecti non posse, quod Nestorio faverent, & isti *Hesitantij* appellabantur, aut etiam Acephali. Missa ad Vigilium ornatissima Legatio 20. videlicet Metropolitanorum Antistitum, inter quos tres Patriarchæ: ubi vides, quantietiam ab hostibus Romanum fastigium æstimaretur, nam cum Patriarcha aliquis evocandus, tres solum mittebantur. Repetita dein Legatio additisque præcipui Magistratus, & ipse Bellisarius armorum Dux, rogabantque Vigilium, ut Synodo adesse vellet. Ille primùm inducias petere, tum morbum causari, & absentiam Occidentalium Episcoporum, qui præcipuè edicto Imperatoris turbabantur: ac tandem, quid de tribus Capitulis sentiret, scripta editurum. Et planè volebat Vigilius Synodum in Græcia, sed in Sicilia convenire, ut videlicet Occidentales Episcopi adesse possent, & vota liberè conferri; sed id ipsum Augustus verebatur, prævidebátque se numero victum iri, si Occidens conflueret: ergò nec alijs, nec Pontifice expectatis initium Synodo fieri voluit. Illyrici Antistites adesse recusarunt: Primasius Adrumeti in Africa Metropolitanus, cum ad Synodum vocaretur, intre-